

BÖLÜM 1

Beklenmeyen Bir Onur

“Gene mi yeşil soya fasulyesi!” Sadako beslenme kutusunu hızlıca geri kapattı. “Bu sıkıcı fasulyeleri artık görmeye tahammülüm yok ama nedense annem bunu anlamıyor,” diye sızlandı, hayal kırıklığına uğramıştı.

“İstersen bana verebilirsin,” dedi Chizuko. “Senin annen en azından yiyecek bir şeyler koyuyor çantana. Ben ise başımın çaresine bakmak zorundayım.”

“Bu durumu anneme bin kez açıkladım ama her seferinde bana aynı cevabı verdi: ‘Aynı anneannen gibisin, o da Edamame görünce yüzünü ekşitirdi.’

Eğer anneannem hayatta olsaydı, bu iğrenç yeşil şeyleri yemek zorunda kalmazdım,” dedi Sadako derin bir iç çekti. Anneannesinin hatıraları sadece annesinin, babasının ve büyük ağabeyinin anlatımlarından gözünde canlanabiliyordu. Ona göre ağabeyi çok az bahsediyordu anneannesinden.

Oysa Sadako, ellerinde o korkunç günden kalan tek aile fotoğrafında tatlı gülümsemesiyle onlara bakan anneanesi hakkında çok daha fazla bilgi edinmek istiyordu. O gün, kara yağmurun yağdığı gündü.

“Peki, sen ne hissediyorsun Sadako?” Chizuko başını yana doğru eğdi ve arkadaşının dikkatini çekmeye çalıştı.

Sadako düşünceli bir şekilde önündeki beslenme kutusuna bakıyordu.

“Ah, aklıma anneannem geldi çünkü yarın 6 Ağustos.”

“Ailenle Barış Töreni’ne katılacak mısınız?”

“Tabii ki, umarım orada karşılaşırız,” diye cevap verdi Sadako.

Tiz bir zil sesi, iki arkadaşın konuşmasını böldü. Bütün öğrenciler beslenme kutularını ve defterlerini toparlamaya başladı.

Sınıfta neşeli bir koşuşturma başladı. Yasugo ve Haruki birbirlerini masaların etrafında kovalıyorlardı ki birden kapı açıldı ve Bayan Takahashi sert adımlarla sınıfa girdi. Onu Okul Müdürü Profesör Watanabe takip ediyordu. Birlikte öğretmen masasına kadar yürüdüler. Sınıftaki kargaşa görünmez bir el değmişçesine yerini sessizliğe bırakmıştı. Öğrenciler sessizce sıralarının yanında hazır ola geçmişlerdi.

“Konnichiwa.”

Bayan Takahashi sınıfı selamlarken, göz ucuyla Profesör Watanabe’yi işaret etti.

“Konnichiwa,” diye cevap verdi tüm sınıf aynı anda.

“Profesör Watanabe bugün sınıfımıza gelerek bizi onurlandırdı. Sizinle 15 Eylül’de gerçekleşecek Spor Günü ilgili önemli bir bilgi paylaşacak. Aranızda en iyi olanlar bu yarışmada okulumuzu temsil edecek,” dedi Bayan Takahashi. “Sizden, elinizden gelenin en iyisini yapmanızı bekliyoruz,” diye devam etti.

“En iyi sporcular, sportif vücutlarıyla ve vücut kondisyonlarıyla her yıl olduğu gibi, bu yıl da okullar arası yarışmada kendilerini ispat edecekler,” diye açıkladı okul müdürü sert bir ses tonuyla.

“Birazdan isimlerini okuyacağım öğrenciler, kendi dallarında sahip oldukları yetenekleriyle okulumuz Nabori-Cho’ya layık olduklarını gösterdiler. Seçilen öğrenciler: Akiyama Koboyashi, Fudo Sawada, Shinichi Saito, Yasuo Nakamura, Akiko Yamamoto, Chiyoko Sato, Midori Tanaka ve Sadako Sasaki. Sizden, bu yarışmanın yalnızca kendi başarınız olmadığının, sınıf arkadaşlarınızın da başarısı olacağını bilinciyle her sabah antrenman yapmaya başlamanızı bekliyorum.”

Müdürün sesinden, diğer okulların takımları karşısında bir zafer beklediği kesin bir şekilde anlaşılıyordu. Profesör kendinden emin bir şekilde kafasını öne eğerek sınıfı hızla terk etti.

“Sadako, başardın!” diye fısıldadı Chizuko heyecanla.

“Hâlâ inanamıyorum,” diye cevap verdi Sadako, o sırada sağ elinin sıradan düştüğünü fark etmedi bile. Hafifçe başı döndü ve kulağındaki uğultunun şiddetlendiğini hissetti.

Kulakları sağır eden bir alkış dalgalandı sıraların arasından.

“Oturun!” komutuyla Bayan Takahashi coşkularını böldü.

Sadako hafiflemiş bir şekilde kendini sandalyesine bıraktı. Gözlerinin önünde siyah noktacıklar dans ediyordu ve yere yığılmasını engelleyen tek şey sandalyenin arkasıydı.

“Sadako!” Chizuko dirseğiyle arkadaşını dürttü.

“Sevinmedin mi?”

“Sevindim, sevindim,” diye nefes aldı Sadako, “Sadece biraz başım döndü.”

“Şimdiden dizlerin tutmayacaksa, dev stadyumda seni bütün Hiroşima izlerken, elindeki bayrağın kayıp

gitmeyeceği ne malum?” diye kikirdedi Chizuko.

“Çok kötüsün,” diye söylendi Sadako ama aynı zamanda rahatlamıştı da. Muhtemelen en iyi arkadaşı haklıydı. Başına kadar hissettiği sıcaklık, heyecandan başka bir şey değildi.

“Belki de artık annenin beslenme kutusuna koyduğu bütün yemekleri yemelisin. Sporcular çok sağlıklı beslenirler, özellikle de yeşil soya fasulyesi yerler,” diye ekledi Chizuko.

“O zaman sporcu olmak istemiyorum ben. Yemeğimi dersten sonra seve seve seninle paylaşabilirim.”

“Anlaştık ama o zaman Bayrak Yarışı’nda senin yerine geçmeme de izin vereceksin,” diye devam etti Chizuko zafer kazanmışçasına.

“Rüya görmeye devam et sen. Ben Japonya’nın yeşil soya fasulyesi yemeden birinciliği kazanan ilk yarışmacısı olacağım!” diye söz verdi Sadako.

“Sessizlik!” Bayan Takahashi’nin bakışları ok hızıyla iki kız arkadaşına yöneldi.

“Sadako, eğer takıma seçilenlerin derse katılmama haklarının olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Tam tersi, biz, öğrencilerimizden çok yönlü disiplin bekliyoruz, sadece sporda elde edilen başarıyı değil.

Konsantre ol lütfen. Yoksa Profesör Watanabe'ye yerini kendi isteğınle bir başka arkadaşına vermek istediğini mi söyleyeyim?"

"Hayatta olmaz!" diye fısıldadı Sadako, onu sadece Chizuko duyabildi.

Ders hiç bitmeyecekmiş gibi geldi Sadako'ya. Ama sonunda ders zili çaldı. Sadako öyle derin bir iç çekti ki, Bayan Takahashi onu duysaydı, kesin elinden tutup müdürün odasına doğru sürüklerdi. Ama sonuçta hiçbir şey olmadı.

Bütün öğrenciler eşyalarını hızla topladı ve kendilerini dışarıya, yaz mevsiminin sıcağına attılar.

"Babanın dükkânına kadar bir ön antrenmana ne dersin?" diye bağırdı Chizuko, o kargaşanın arasında.

Sadako gülümsedi. Sırt çantasını kapattı ve arkadaşına "Başla!" komutunu verircesine koşmaya başladı.

Sadako'nun bacakları kendiliğinden hareket ediyordu sanki. Zeminden çıkan sıcaklığı hissetmiyordu bile. Nefesi düzenliydi ve koşma hızından hiç etkilenmiyordu. Babasının berber dükkânının çelikten kapı kolunu aşağıya doğru bastırduğunda, yarım saniye boyunca soğuk bayrak sopasını parmaklarının arasında tutacağı anı düşündü.

“Baba, okulun atletizm takımına girmeyi başardım!” Pat diye dükkânın ortasında buldu kendini Sadako. Arkasından Chizuko kapının eşiğine takılarak içeri girdi.

“Sadako! Ne yaptığını sanıyorsun?” diye söylendi babası.

“Özür dilerim baba! Sevincimi paylaşırsın sanmıştım.”

“Arkaya geçin ve oturup beni bekleyin. Bay İto'nun işini bitirince yanınıza geleceğim,” dedi babası. Tekrar müşterisine döndü. Bay İto, adamın elindeki tıraş bıçağından gözünü ayırmıyordu.

“Korkunç bir kasırğa gibi geldiği için kızım sizden af diliyor!”

“Önemli değil. Eliniz kızınızın bacaklarından daha sabit olduğu sürece şikâyet edecek bir şeyim yok.”

Shigeo Sasaki'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Arka tarafta oturan kızına dönerek göz kırptı.